

Is dit echt

Maëmi vandaele

ISBN: 9789465208411

Mijn naam is Lotte. Ik ben achttien jaar en woon nog bij mijn ouders. Tot die ene dag...waar alles in zit. Wat er precies gebeurde, weet ik niet meer. Het enige wat ik nog weet, is dat ik wakker werd.

Het was een donkere, koude en dominante ochtend. Dikke druppels tikten tegen het raam terwijl ik met een zwaar gevoel opstond. Toen ik in de spiegel keek, verstijfde ik. Mijn adem stokte. Over mijn gezicht en armen liepen diepe littekens, ook ik werd toegetakeld - maar ik had geen idee hoe of wanneer dat gebeurde.

Een paniekkreet ontsnapte aan mijn kiel. Ik stormde naar beneden, riep om mijn ouders, maar kreeg geen antwoord terug. Het huis voelde vreemd stil, onnatuurlijk stil. Toen ik naar hun slaapkamer keek, overviel me een gebonden gevoel. Iets in mij schreeuwde dat ik beter niet kon gaan kijken... maar ik deed het toch.

Wat ik daar aantrof, was mijn grootste nachtmerrie.

Mijn ouders lagen op bed, hun kleren doorweekt onder bloed. Maar vreemd genoeg... het bloed bleek niet van hen te zijn. Geen littekens, geen wonden, geen tekenen van geweld. Alleen het bloed. Mijn hoofd vertelde van vragen. Wat is hier gebeurd? En waarom herinnerde ik mij niets?

Ik besloot uit te zoeken wat er aan de hand was. Ik zocht het hele huis door, elk hoekje, elk kastje. Maar ik vond niets. Niemand. En voordat ik het wist, was het middernacht. Uitgeput viel ik in slaap, ergens op de bank.

Toen ik mijn ogen weer opende, was ik niet meer thuis.

Maar op een onbekende plek. Een leeg huis, stil en gebonden. Ik wist zeker dat dit geen droom was. Dit was echt. Hoe graag ik ook wilde geloven dat het een nachtmerrie was... ik kon er niet uit onderuit. En ik wist niet hoe ik ooit mijn ouders nog zouden kunnen vasthouden.

Ik dacht dat ik alleen was.

Tot ik voetstappen hoorde.

In de kamer naast mij werd een jonge man wakker. Zijn naam was Stefan. Hij was twintig, met een vriendelijke uitstraling, maar hij was ook in de oorlog. Hij wist niet waar hij was of hoe hij daar kwam. Hij keek me aan, en vroeg: "Wie ben jij? Wat is hier gebeurd?"

Ik vertelde hem mijn verhaal. Alles wat ik me kon herinneren. En langzaam begon ik te vermoeden dat hetzelfde wat mij was overkomen, ook hem was

overkomen. Stefan kon zich niets herinneren van de dag ervoor. Helemaal niets.

We lopen samen in het huis, leerden elkaar voorzichtig kennen. Vertrouwen opbouwen misschien belangrijk — misschien wel essentiële — als we hier levend uit wilden komen.

De volgende ochtend werden we wakker en ontdekten iets onopmerkelijk. Op de eettafel stond een volledig overdekte ontbijttafel. Maar er was geen koelkast, geen keukenkastjes, geen voedselbron. Het leek ook het eten zomaar... verschenen was. We twijfelden of het wel veilig was om te eten.

En toen gebeurde er iets onverwachts.

Die nacht, om precies drie uur, schrokken Kia en Skye wakker van vreemde geluiden buiten. Het klonk als iets — van iemand — die zich rond het huis bewoog. De regen had plaatsgemaakt voor een ijzige stilte, die het geluid alleen maar indringender maakte.

Zonder een woord te zeggen glipten ze hun bedden uit en liepen voorzichtig de trap af. Beneden klonk het nu duidelijk: een schrapend, geduwd geluid... bij de voordeur.

Voorzichtig liep Kia naar de deur toe en haar hand op de klink. Ze lukt hem maar het niet. Het voelde ook iemand aan de andere kant van de deur tegen duwde. Skye kwam dichterbij, en samen proberen ze het nog eens.

Niets. De deur zat muurvast.

Ze wisselen een korte blik en fluisteren snel een plan. Als ze vanuit het raam naast de deur naar buiten keken, konden ze misschien zien wie of wat daar stond.

En wat zagen ze toen...

Ze hadden het beter nooit kunnen zien.

Beiden deinsden terug, hun gezichten vertrokken van angst. Zonder ook maar een woord te zeggen, gaan ze de trap weer op, terug naar hun kamer. Ze kropen onder hun dekens, hun hart bonzend in hun borst, en alleen wanhopig nog wat slaap te pakken. Maar de beelden overvloedig hen niet los.

De volgende ochtend – 8:00 uur

De zon scheen zwak door de gordijnen. Iedereen werd langzaam wakker, ook de duisternis van de nacht hen nog in zijn greep gehouden. Kia en Skye

zwegen. Ze vertelden Lotte en Stefan niets over wat ze die nacht hadden meegemaakt.

En toen kwam er een nieuw gezicht de trap af.

Een meisje, negentien jaar oud. Angela. Ze keek verrassend om zich heen, haar ogen groot van paniek. "Wat... wat doe ik hier? Waar ben ik?"

Voordat iemand haar kon tegenhouden, rende ze naar de voordeur — die nu definitief open was. Stefan riep haar na. "Angela! Niet doen! Je kunt hier niet zomaar weg!"

Maar het was te laat. Ze was al verdwenen.

Uren later stond ze weer voor de deur van het huis. Geen uitgang. In tranen. En geen stap verder gekomen. Het huis liet haar niet gaan.

Pas toen ze weer binnen was, kwam ze een beetje tot rust. Lotte nam haar mee naar de bank en vertelde haar het hele verhaal. Daarna stelde iedereen zich voor. Angela luisterde, nog steeds in shock, maar langzaam begon ze te beseffen dat ze niet de enige was.

De dag verstreek. Buiten bleef het stil, maar in de hoofden van Kia en Skye bleef het beeld van de nacht rondgesproken. Ze luisteren nu zeker: er is iets mis met dit huis. En niemand weet hoe — of waarom — ze hier terecht zijn gekomen.

Later kwam die middag er opnieuw iemand naar beneden. Een jonge vrouw van tweeëntwintig: Luna. Ook zij wist niets meer van de vorige dag. Lotte vertelde haar verhaal opnieuw. Luna luisterde, weggetrokken, haar handen trilden licht.

Nog een paar minuten later verschenen Timo en zijn vriendin Isa. Hij was 24, zij 23. Ook zij schrokken toen ze hoorden wat er aan de hand was. Maar ze waren opvallend dicht bij elkaar, ook hun verbondenheid hen enige houvast gaf.

De groep groeide.

Toen iedereen zich in de woonkamer verzamelde, verscheen er opnieuw een ontbijt op tafel. Ze aten zwijgen, terwijl de stilte krachtig werd.

En toen kwamen er twee broers de trap van: Joran (25) en Xander (18). Lotte vertelde haar verhaal opnieuw. De broers wisselden een onrustige blik, maar opvallende kalm. Voorzichtig. Wantrouwend, misschien.

Zelfs de groep heeft een balans had gevonden — een vreemde, ongemakkelijke roest.

Maar het gaat niet lang meer duren.

Quentin (18) en haar zus Steff (19) kwamen als laatsten naar beneden. Toen zij hoorden wat Lotte had meegemaakt, barsten ze allebei in tranen uit. Ze snikken naar hun ouders. Naar thuis. Maar niemand kon hen helpen.

De woonkamer vulde zich met jongeren, stuk voor stuk verdwaald. En toch... er is een vreemd gevoel van saamenhorigheid in de lucht. Misschien omdat ze allemaal in dezelfde nachtmerrie hebben gehad.

Er was geen avondeten die avond.

De tafel bleef leeg.

Totdat opnieuw twee nieuwe gezichten verschenen: Selena (25) en haar vriend Alex (24). Ook zij keken verbaasd en angstig toen ze Lotte's verhaal hoorden.

En toen, als laatste, kwam Joseph (25) de trap af. Lotte vertelde haar verhaal nog één keer. Ze was vermoeid, maar vastberaden.

En daarna... sloten de deuren zich.

Iedereen werd gesloten in zijn eigen kamer. Met eten en drinken. Maar zonder antwoorden.

De deuren gingen open.

Nellie – de schurk, het meisje dat niemand ooit eerder had gezien maar wiens stem in ieders hoofd dreunde – had besloten dat het tijd was. Tijd voor het spel. Of beter gezegd: haar hel.

Iedereen werd naar de woonkamer geleid. Geen een van hen wist precies hoe. Ook alsof ze gestuurd werden door een onzichtbare kracht, ook luisteren hun benen waar ze heen moeten gaan voordat hun geest het kon bevatten.

Lotte. Stefan. Kia. Skye. Angela. Luna. Timo. Xander. Is. Quentin. Steff. Selena. Alex. Jozef. Eén voor één verscheen ze in de kamer.

Toen kwam de stem.

Niet moeilijk. Niet besproken. Fluisterend. Ook kwamen er uit hun eigen gedachten. Maar ieder hoorde iets anders.

Bij de geliefden fluisterde Nellie dat hun partner hen droogde.
Bij broers en zussen: "Je bent geadopteerd. Je hoort hier niet."
Bij de vrienden: "Zij zou jou opofferen om zelf te overleven."

Niemand wist dat het een test was.
Niemand wist dat dit slechts het begin was.
En niemand wist dat geloven... hun ondergang kon worden gehouden.

Het Ontbijtspel

Op tafel stond een warme maaltijd, gedempt, uitgenodigd. Naast het eten lag een kaartje:

"In twee van deze borden zit vergif. Kies verstandig."

De spanning was ondraaglijk. Ze keken elkaar aan. Minimale met achterdocht. Anderen ontmoette angst.

Alex eerst. Veilig.
Stefan volgde. Veilig.
Lotte. Veilig.
Angela. Veilig.
Skye. Veilig.
Xander. Veilig.
Kia. Veilig.
Luna. Veilig.
Joran. Veilig.
Quentin. Veilig.
Timo... begon te hoesten. Zijn gezicht werd bleek. Hij zakte in elkaar. Dood.
Steff. Veilig.
Selena. Veilig.
Jozef. Veilig.
Isa... schreeuwde. Greep naar haar kiel. Dood.

Een ijzige stilte volgde. Alleen een gesnik van Quentin vulde de kamer. Iedereen was in shock.

De Volgende Opdracht

Een dag ging voorbij. Ze aten nauwelijks. Niemand sprak. Tot Lotte haar stem vond.

"We moeten iets bedenken. Iets om hier weg te komen. Maar hoe?"

Stefan keek haar aan. "Nellie wil toch dat we haar spel spelen. Misschien kunnen we dat tegen haar gebruiken?"

"Hoe zorgen we ervoor dat er geen doden meer vallen?" vroeg Angela zacht.

Ook van Nellie toen ze hoorde, verscheen er opnieuw een kaartje:

"Maak een sterke band met één persoon. Je hebt drie minuten. De tijd gaat NU in."

Ze kiezen instinctief:

- Lotte met Angela
- Stefan met Skye
- Kia met Alex
- Luna met Joran
- Xander met Quentin
- Selena met Joseph
- Steff was veilig

De tijd tikte. Drie minuten voorbij.

Luna. Dood.

Joran. Dood.

Alex. Dood.

Ze hadden het niet conventioneel. Of niet voldoende genoeg. Iedereen rent. Tranen. Schreeuwen. Stilte.

Toen klonk Nellie's stem opnieuw:

"Twee dagen vrij."

Vrij... maar niet veilig.

Op zoek naar een uitweg

"We moeten haar vinden", zei Lotte fel. "Ze moeten hier ergens in de buurt zijn. Dit huis houdt ons niet zomaar vast."

"Herken je iets?" vroeg Stefan. "Misschien helpt dat je herinneringen terug te halen."

Lotte schudde haar hoofd. "Nog niet. Maar als we het huis verder verkennen, misschien..."

Uren gaan voorbij. Lotte dwaalde, keek, proefde. Maar er kwam niets terug. Geen herinnering. Geen aanknopingspunt.

Die nacht sliep iedereen diep van vermoeidheid. Maar toen ze hun ogen weer openden, stonden ze op een andere plek.

Een spelruimte. Grijs. Koud. Onwerkelijk.

Aan de andere kant zat Nellie — of minimaal een hologram van haar.

"Sluit je bij mij aan," zei ze. "En je bent vrij. Maar kies je voor je groep... dan blijft je strijd doorgaan."

Niemand wist dat het hologram nep was.
Niemand wist dat wie zich aansloot... feitelijk overleefd.
En niemand zag elkaars keuze.

Joseph mocht eerst. Hij koos zijn groep.
Lotte. Haar groep.
Xander. Zijn groep.
Skye... koos zijn vrijheid.
Kia. Koos zijn vrijheid.
Stefan. Zijn groep.
Angela. Haar groep.
Quentin. Zijn groep.
Steff. Haar groep.
Selena. Haar groep.

En toen keerden ze terug naar hun kamers.

Er werd geen woord gesproken. Want niemand wist wat de ander had gekozen.

De Verdwijning van Skye

De volgende ochtend misten ze meteen één persoon.

Skye.

De stilte was oorverdovend. Kia voelde het in haar buik: hij had zich bij Nellie aangesloten. Maar waar hij was? Niemand wist het. Behalve Nellie.

Die avond gingen ze vroeg naar bed. Behalve Kia. Want toen het huis stil was, hoorde ze een stem.

De stam van Skye.

Kia... blijf beneden. Zeg niets tegen de anderen.

Verward maar ze bleef. Toen hoorde ze het weer.

Kia... ga naar de kelder. Alleen daar vind je mij.

De kelder was donker. De lampen werken niet. Toch daalde ze af, trap voor trap.

Toen bleef ze plots stilstaan.

De stem fluisterde:

"Kia nu. En je valt... naar je vrijheid."

En ze sprong.

Iedereen wordt langzaam wakker. Nog niemand merkt dat Kia verdwenen is. Maar hoelang zal dat zo blijven?

In het huis is een nieuw spel klaargezet — elke kamer doet mee: de kelder, zolder, woonkamer, keuken, gang, badkamer, slaapkamer en de bureauruimte. In de woonkamer ligt een papier klaar met instructies. Daarop staat wie naar welke kamer moet:

- **Lotte** – badkamer
- **Stefan** – keuken
- **Angela** – woonkamer
- **Quentin** – bende
- **Xander** – slaapkamer
- **Joseph** – kelder
- **Steff** – zolder
- **Selena** – bureauruimte

De regels zijn duidelijk: zodra je in je toegewezen kamer bent,

Iedereen gaat naar zijn plek. Kort daarna sluiten de drie schurken de deuren één voor één. Dan klinkt de stem van Nellie, schel en genadeloos:

"Het spel is begonnen"

Binnen een uur weet de eerste persoon al vrij te komen. Een paar minuten later volgt de tweede. Twee uur verstrijken — weer een ontsnapping. Vijf minuten later nog één. Dan, slechts een minuut later, nog een. Na drie uur

komt er nóg iemand vrij. Maar zodra de vier uur om zijn, blijkt dat twee mensen het niet hebben gehaald.

"Tot over twee dagen", zeggen de handlangers koeltjes. **Angela** en **Steff** blijven achter.

De snelste spelers krijgen eten. Ze praten door elkaar heen, delen wat ze moeten doen, en vragen zich af:

"Bij jullie gingen ook de deur dicht, toch?"

"Hoorden jullie ook dat Nellie zei dat er drie schurken zijn? Of hoorde Selena dat verkeerd?"

De sfeer slaat om. Twijfel

"Zou een van ons...?"

"Kunnen we elkaar nog vertrouwen? Onszelf wel?"

"Ben ik echt in een ander lichaam geweest zonder het te weten?"

Roep dan iedereen weer:

"Help ons! We willen hier weg!"

"Wat willen jullie van ons?" schreeuwt Lotte.

Nellie's stem keert terug. Twee andere stemmen fluisteren op de achtergrond.

"Jullie moet boeten voor wat jullie hebben aangedaan."

"Doe wat ze zegt en je blijft leven. Weiger... en je begrijpt zoals de anderen."

Het wordt stil. Té stil.

Dan zichtbaar: ze zitten vast — letterlijk. Iedereen is aan elkaar geketend. Nellie spreekt opnieuw:

"Jullie heeft twee uur de tijd om allemaal los te komen. Zo niet, dan sterven er twee. Hun lot ligt in jullie handen."

De ketting:

- Lotte zit vast aan Xander
- Xander aan Selena
- Selena en Joseph
- Joseph aan Stefan
- Stefan aan Quentin
- Quentin aan Lotte

“De tijd loopt... nu.”

Op de allerlaatste minuut lukt het: iedereen komt los. Angela en Steff blijven in leven — voorlopig.

De groep vangt elkaar op in de armen. Ze vertellen Angela en Steff over het spel, over de drie schurken, en de mogelijkheid dat één van ons bij hen hoort. De vragen blijven branden:

“Waarom wij?”

“Is dit al bepaald bij onze geboorte?”

“Zijn wij de eersten... of slechts de laatsten in een lange lijn?”

“Zullen we onze ouders ooit nog zien?”

Dan klinkt opnieuw de stem van een handlanger:

"Vind alle puzzelstukken. Dan weet je wie jullie verraden heeft. Maar... vertel het aan niemand."

Nellie's regels klinken strenger:

"Je werkt alleen. Wie samenwerkt, wordt geëlimineerd. Vind je alle stukjes.

Het spel begint. Na drie uur vindt de eerste alle stukken. Vijf minuten later volgt de tweede. Twee uur later zijn er weer twee klaar. Na vijf uur zijn ook zij klaar.

Maar drie halen het niet. **Lotte**, **Xander** en **Selena** zijn verdwenen. Niemand weet waarheen. De rest mag niets zeggen. Zelfs zij die de verraders gezien hebben, moeten zwijgen. En degenen die falen... krijgen een aanbod van de schurken. Een keuze. Maar wat ze zullen kiezen

Later

Lotte, Xander en Selena keren terug. Maar... iets is anders. Ze herinneren zich niets van de drie dagen die ze wegwaren. Ook alsof die nooit bestaan hebben. Ze komen gewoon naar beneden, alsof er niets is gebeurd. Niemand stelt vragen.

Iedereen die de puzzelstukjes vond, heeft een foto van zichzelf gekregen. Behalve één persoon. Maar wie dat is... blijft voorlopig onbekend.

Nieuw spel

Om 00:00 zei Nellie:

"Het spel is verstoppertje. Ieder kiest één persoon. Degene met de meeste stemmen is de zoeker"

Stemmen:

- Angela kiest Joseph
- Xander kiest Lotte
- Lotte kiest Stefan
- Quentin kiest Joseph
- Selena kiest Joseph
- Steff kiest Angela

Joseph is het haasje.

"Het spel begint... nu."

Hij telt tot tien en begint te zoeken. Eén voor één worden de spelers gevonden. Maar als de klok zeven uur slaat, heeft hij er niet genoeg gevonden.

"Doe jullie best. Mijn lot ligt nu in jullie handen", zegt Joseph. En dan verdwijnt hij — voor twee dagen.

Symbolenspel

Een nieuw spel begint. Nellie legt uit:

"Er zijn symbolen — cirkel, driehoek, paraplu. Je moet ze uit een blok halen zonder dat ze breken. Vier moeten slagen om Joseph te redden. Vier uur krijgen jullie."

Keuzes:

- Angela – paraplu
- Stefan – cirkel
- Lotte – driehoek
- Xander – cirkel
- Quentin – driehoek
- Steff – paraplu
- Selena – cirkel